

JOSIP VANDOT:

Kekec nad samotnim brezdnom.

Planinska pripovedka.

7.

Kekec se je plazil tisti dan po vsem gozdu. V vsako duplino je pogledal in je stikal po vsaki špilji med skalovjem. Bil je že ves opraskan po rokah in nogah; a vendar še ni našel onega, kar je iskal širom okrog. Oj, nikjer ni našel sove, ki jo je tako potreboval! Saj je bil prepričan, da ga reši edinole sova iz tega hudega, neznosnega življenja. Zato pa je bil žalosten, ko je stikal zaman po vseh špiljah in duplih; žalosten je bil zaradi tega, ker ni mogel priti do žive sove. Zato pa je pričel javkati in zdihovati, da mu je postalo v srcu prav milo. Pa saj ni čudno! Danes ga je že dvakrat zopet pograbil Bedanec; hudo ga je pograbil in ga je pretepel, ker Kekec ni hotel iti po Meno h Kosobrinu. Seveda je Kekca na vso moč bolelo. A zdržal je, ker je mislil vedno na sovo in je bil prepričan, da jo gotovo najde in še nocoj zaigra Bedancu zadnjo poskočnico. Razkačen je bil Bedanec in je rekel popoldne Kekcu: »O, ne misli, da te ne razmehčam! Če danes ne greš h Kosobrinu, pojdeš pa jutri. Ko ti postanejo koščice mehke, me boš pa še prosil, naj te pustim h Kosobrinu. A potlej bomo govorili drugače!«

Bedanec je odšel z doma in je še rekel Kekcu: »Do večera me ne bo nazaj... A nikar se ne zanašaj na Kosobrina! Zajček je in te ne reši nikoli, kot je rešil Meno. Pa če te tudi reši, ti ne pomaga to prav nič. O, že sem na sledi njegovi skrivni poti. Danes ali jutri jo najdem. Potem pa bo gorje Kosobrinu, Meni in tebi! — O, če hočeš h Kosobrinu, kar pobegni k njemu! A rečem ti, da te zgrabim že jutri in potem bova drugače plesala kot zdaj... Ne branim ti — le pojdi k onemu zajčku, da ga bo še bolj strah. O, le pojdi, če se upaš ti in oni zajček!«

Bedanec se je posmejal in je izginil v goščavi. Kekec pa je zažugal s pestjo za njim. »Le hodi in se ne vrni več!« je govoril. »O, saj

je najbolje, da se ne vrneš. Zakaj zvečer te čaka nekaj tako posebnega, da se boš vse življenje spominjal nocojšnjega večera. Le hodi, le hodi!»

In Kekec je odšel v gozd, da si ulovi sovo. Toda iskal je zaman vsepovsod. Ves žalosten je sedel tam na goličevju v travo in je gledal na Kosobrinovo domovanje onkraj ozke soteske. Še nikoli ga nista minila pogum in vesela razigranost. A danes mu je bilo tako čudno v srcu, da bi bil najrajši na glas zajokal. Saj je vedel, da zanj ni več rešitve; o, dobro je vedel, da nikoli ne ubeži hudobnemu Bedancu, ki ga morda nekoč še umori v svoji togoti in zlobi. — In Kekcu je bilo žalostno v srcu. Kar glavo je povešal in je tu pa tam vzdihnil. Z vso silo so mu hotele privreti iz oči debele, vroče solze, in Kekec jih je komaj zadrževal.

Iz te žalosti ga je prebudil glas, ki ga je poklical z nasprotne strani soteske. »Kekec, o, Kekec!« je zaklical tisti glas. »Ali slišiš, Kekec? Kako se ti godi? Ali si žalosten, Kekec?«

Kekec se je ozrl na ono stran in je zagledal Kosobrina, ki je stal na skali in ga je klical. Žalostno je pokimal z glavo in je odgovoril: »Hudo mi je, stric Kosobrin, hudo... A rešitve ni nikjer...«

»A kje je Bedanec?« je nadaljeval Kosobrin. »Ali je blizu? Ali je doma?«

»Ni ga blizu, pa tudi doma ga ni,« je odgovoril Kekec. »Odšel je nekam daleč in pred nočjo ga ne bo domov.«

»Počakaj, Kekec, samo malo počakaj!« je zaklical Kosobrin in je izginil za skalovjem. Kekec se je čudil in je čakal. Toda kar hipoma je zagledal tam doli v jarku Kosobrina, ki mu je migal z roko. Kekec je stekel po strmini navzdol in se je splazil v jarek, ki je sezal doli do samega belega proda. Kekec se je pač zavzel, kako je mogel priti Kosobrin tako hitro preko soteske. Toda vedel je, da ima možiček skriven dohod in izhod iz svojega domovanja. Zato ni več pomišljal, ampak je skakal naglo preko skal in je stal kmalu tam doli kraj Kosobrina. Kosobrin ga je potrepljal po rami in je rekel: »I, čudiš se, kako sem prišel preko? Pa to ni težko, prav nič ni težko. Saj imam pot, ki za njo nihče ne ve in tudi ne bo vedel. Oj, lepa je pot in tako skrita, da je ne more najti nihče.«

Kekec je zmigal z glavo in je dejal: »Stric Kosobrin, le nikar se ne hvalite! Kmalu bo nekdo našel tisto pot. Sam mi je rekel, da jo je že skoro zasledil. Zato pa se čuvajte, stric Kosobrin! Bedanec je na sledi vaši poti. Ravno prej mi je to povedal.«

»Kaj? Ali res?« se je začudil Kosobrin in se je prestrašil. V svojem strahu se je ozrl krog in krog in si je mislil, da je Bedanec že nekje blizu. Toda ko ni videl nikogar, se je nekoliko pomiril. A vendar se je še vedno tresel, in v srcu mu je bilo polno bojazni. »Saj bo menda res,« je nadaljeval. »Videl sem ga že več dni, kako je stikal

tod okrog. Glejte, glejte! Pa je iskal skrivno pot, ki bi ga povedla do mene. O, saj vem, kako bi me rad pograbil; pa tudi siroto Meno bi dobil rad nazaj... Zato je stikal tód okrog, samo zato... Ovbe, pa če res najde skrivno pot, pa kaj bo z mano? Kaj bo z ubogo Meno? — Jojmene, da mi poveš kaj takega, ti pobič!»

Kosobrin je sklepal z rokami in je tarnal in jadikoval. Kekec ga je gledal in je zmigaval z glavo, ko je videl njegov obup in njegov strah. »Stric Kosobrin,« je rekel Kekec. »Čemu se bojite in tarnate? Saj Bedanec še ne ve za tisto pot. Zato pa bodite lepo mirni in samo glejte, da zmešate Bedancu vsako sled, da ne pride nikoli do tiste vaše poti. O, samo premislite malo, pa bo vse v redu!«

»Prav praviš, pobič!« je odvrnil Kosobrin in se je oddahnil. »Premisliti je treba, premisliti... Pa kar pojdem domov in premislim vse natanko.« — In možiček se je že okrenil in je zdrčal navzdol. A hipoma se je premislil. Ustavil se je, se obrnil in prišel nazaj h Kekcu. »Oj, ta moja boječnost! Oj, ta moja boječnost!« je dejal in si je otrl znoj s čela. »Neprestano živim v strahu in skoro bi rekel, da bi se celo zajca ustrašil, če bi nenadoma skočil predme. Kar strese me in srce mi kar zastane, če zaslišim sumljiv šum... Pa saj ni čudno! Živim tu v tej strašni samoti in žive stvari nikdar ne vidim. Prav čudim se, da že nisem pozabil govoriti. Samo Bedanca vidim časih; a boljše bi bilo, da bi ga ne videl nikoli. To ti je strašen možak, da ni takega na vsem svetu. Sosed mi je; a rajši bi imel medveda za soseda kot Bedanca. Pa saj ga poznaš, pobič... Ali nisi res rekel, da ga ni doma? Ali si resnico govoril, pobič? Povej, povej! Zakaj če je Bedanec doma, pobegnem takoj domov, ker se ga strašno bojim... Kar resnico govori, pobič!«

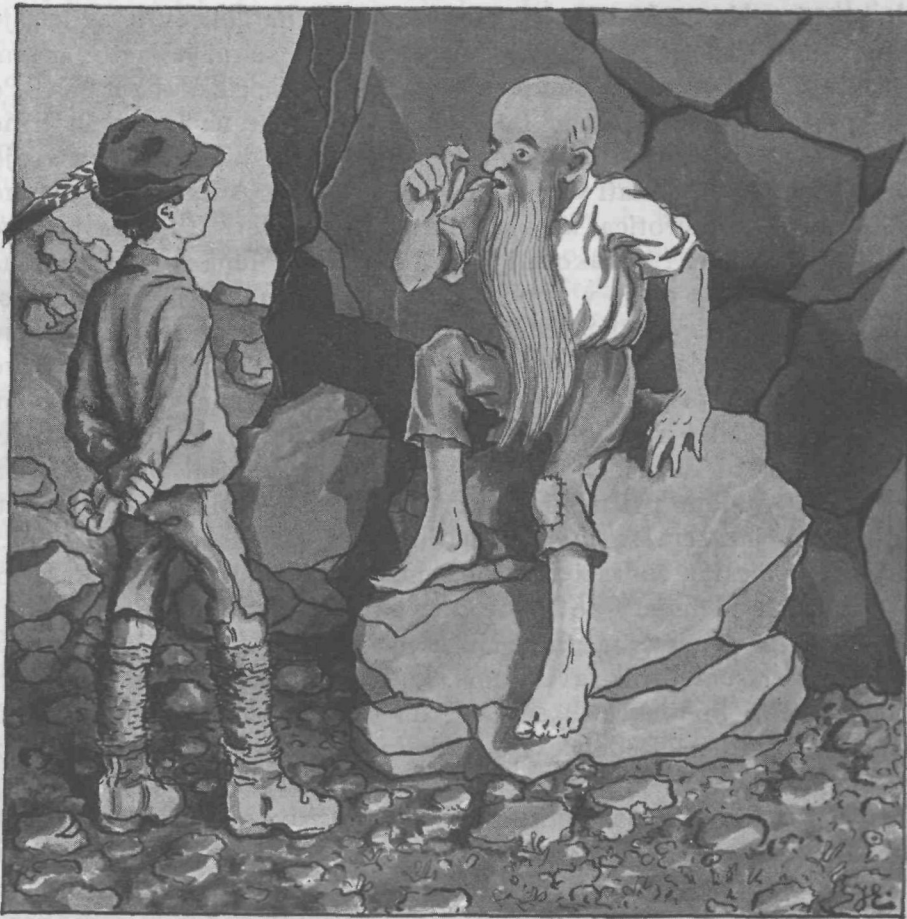
»Ni ga doma,« je odgovoril Kekec. »Saj mi je rekel, da ga pred nočjo ne bo domov.«

Kosobrin se je pogladil nemirno po bradi in se je ozrl trikrat naokolo. Potem pa je sedel na skalo in je govoril: »Boječnost, ti rečem, Kekec — strašna boječnost! Ta je kriva, da imam težko življenje... Pa saj se mi posmehuje celó mala Mena, ker sem tako boječ kot nihče na svetu. A kaj morem za to, če mi je pa tako prirojeno... Oh, prepričan sem, da umrem od samega strahu, če me še enkrat Bedanec pograbi. Kar zdihnil bi, strepetal bi in bi umrl na mestu... Težko je, ako ima človek takega soseda, kot je Bedanec. Ko bi me vsaj sovražil ne, pa bi bilo dobro. A sovraži me strašno, da bi me najrajši zadavil še danes. Saj ga poznaš, Kekec, dobro ga poznaš...«

»A zakaj vas tako silno sovraži?« je vprašal Kekec. »Dejte, povejte, stric Kosobrin! O, da sem jaz na vašem mestu, pa bi zaigral Bedancu tako, da bi ga minilo vse sovraštvo in bi nemara še celo pobegnil odtod, kakor je morala pobegniti teta Pehtara... Jaz se ga ne bojim in bi mu že pokazal, ako bi bil na vašem mestu...«

»Daj, nehaj, pobič!« se je prestrašil Kosobrin. »Kaj govoriš tako predrzno? Ne kliči nesreče, ker že sama prehitro pride! Kdo bi se upal Bedancu zaigrati pošteno? Kdo, te vprašam, pobič?«

»Hm,« je odvrnil Kekec in se je posmehtil. »Če ni drugega na svetu, pa bi mu Kekec zaigral. In mu bo tudi zaigral; če danes ne, pa jutri. Saj sem prisegel tako in prisege se bom tudi držal. To vam rečem, stric Kosobrin, da boste vedeli... A zdaj mi povejte, zakaj

vas sovraži Bedanec. Zakaj mene sovraži in mikasti, o, to mi je znano, še preveč znano.«

Kosobrin ga je pogledal ves začuden in je pripovedoval: »Sovraži me že od zdavnaj. Sam Bog ve, koliko let je že od tega. Vsakokrat, ko je prišel sem na goličevje, se mi je posmehoval in klical: Sem pojdi, ti zajček, ako se upaš. Za ušesa te primem in te malo privzdignem, da boš imel ušesa še daljša. Ho-ho, pridi, pridi, zajček! — A jaz se nisem upal in sem se samo tresel onkraj skalovja. Ko pa sem razvidel, da

Bedanec nikakor ne more do mene, ker ne pozna skrivne poti, sem postal pogumnejši. Pa sem mu pričel odgovarjati in ga tudi zasramovati. In tako sva vpila vsak dan preko soteske, da je bilo že kar grdo. Dobro, da naju ni slišal nihče, ker bi se bil lahko nama posmehoval. In tako je prišlo sovraštvo med naju... Bedanec je razmišljal, kako bi mi prišel do živega in bi me premikastil. Jaz pa sem pričel tuhtati, kako bi najlepše zaigral Bedancu, da bi se še bolj raztogotil. Hej, pa je prišla lepa prilika. Lansko jesen je privedel Bedanec v svojo kočo malo sirotico Meno. Videl sem jo vsak dan tu na goličevju. Sedela je na kamenu in je vsak dan bridko jokala. Smilila se mi je; zato pa sem se prikradel nekoč na goličevje in sem jo vprašal, zakaj se joče. Pa mi je povedala vse. Kako jo Bedanec pretepa kar na lepem in ji ne privošči ničesar dobrega. Z lepimi besedami jo je bil privabil v svojo kočo, kjer mu mora delati vse in mu še celo kuhati. A kako naj pošteno zna vse to uboga sirotica, ko pa nima niti devet let? Zato pa jo tepe Bedanec in jo suva... Tako mi je pravila mala Mena in je jokala na ves glas. Smilila se mi je v dno srca. In kar hipoma mi je nekaj reklo: Ugrabi siroto, Kosobrin! S tem rešiš deklico iz velike bede in obenem zaigraš Bedancu, da bo kar besnel in se togotil... Šinila mi je v glavo ta misel, in kar prijel sem otroka in sem ga odvedel na svoj dom. Vsa srečna je zdaj mala Mena. Kako tudi ne? Saj ji ne manjka ničesar... O, da bi bil videl ti, pobič, kako je razgrajal Bedanec tisti dan! Videl je Meno pri meni in v svoji strašni togoti je hotel podreti ves hrib. A jaz sem se mu smejal, da sem se tolkel po kolenih... Od tistega dne me sovraži Bedanec na vso moč in le preži, kako bi me zalotil. A ni mogel do mene, ker v moje domovanje drži samo ena pot, ki je tako skrita, da je ne najde živa stvar. Še celo Mena ne ve zanjo, ker sem ji bil zavezal oči, ko sem jo odvedel na svoj dom. In po tej poti hodim časih semkaj, da si natrgam zdravilnih zelišč, ki rastejo samo na Bedančevi strani. In tako me je zalotil oni dan Bedanec. Zgrabil me je in me je privezal k drevesu. Zahteval je Meno nazaj; a ker mu je nisem hotel dati, me je privezal k drevesu in mi je rekel, da ostanem privezan, dokler mu ne izročim deklice in dokler me smrt ne reši strašnih vezi... Dolge ure sem bil privezan tam in sem vsak trenutek pričakoval smrti. Pa si prišel ti, pobič, in si me rešil. Oj, stokratna hvala naj ti bo, pobič!«

Kekec je poslušal ves zamišljen in je rekel, ko je Kosobrin umolknil: »Saj sem vedel, da je tako. Že prvi dan sem si mislil, da je tako. Zato pa nisem verjel Bedancu, ko se je hvalisal, kako dobro je imela Mena pri njem. O, mislil je, da sem navaden vaški paglavec, a ne Kekec, ki je poizkusil že marsikaj na svetu. Zato pa sem mu pričel takoj gosti in ne bom odnehal, dokler mu ne zagodem zadnje poskočnice.«

In Kekec je pripovedoval Kosobrinu. O sovah je pravil, ki strašijo vsak večer Bedanca, da je groza. Pa tudi o pesemci je pravil, ki si jo je izmislil o Kosobrinu, da se reši neljubih vezi. Kosobrin se je sicer posmejal, a vendar je rekel Kekcu in ga je svaril: »Kekec, Kekec! Ne delaj neumnosti, da ne razdražiš Bedanca še bolj. Saj ni tako kratke pameti, kakor si ti domišljaš. Jaz se ga bojim, strašno bojim... Bodi pameten, Kekec, in potrpi! Samo sedem dni potrpi! Potem te pa jaz rešim, če te dotedaj Bedanec ne izpusti. Priden bodi in ne draži Bedanca! Lepo te prosim, Kekec, ker te imam močno rad! Saj si mi rešil življenje, pa bi te ne imel rad?«

Kekec je zamahnil z roko. »Kaj tisto, stric Kosobrin!« je odvrnil. »Vi se bojite Bedanca. Jaz se ga ne bojim... Ravno prej sem se nekaj cmeril in jadikoval sam pri sebi. Pa vidim zdaj, da sem bil neumen. Čemu bi javkal, ko pa ne pomaga nič! — Ne bojim se Bedanca, četudi me vsako uro nabije za to, ker nočem k vam, da bi vam ugrabil Meno in staknil vašo skrivno pot. Vsak dan me sili Bedanec in me pesti, da joj! A jaz nimam ušes, resnično — za Bedanca nimam ušes, pa naj vpije in razgraja še tako!«

»Ovbe, ovbe!« se je prestrašil Kosobrin. »Kaj, k temu te nagovarja Bedanec? O, ti grdoba nevšečna! Kaj si izmislil? K temu te nagovarja? — A ti, Kekec, kaj boš pa napravil? Saj ne boš poslušal grdobe, saj je ne boš...«

»Ali vam nisem rekel, stric Kosobrin, da za Bedanca nimam ušes?« je odgovoril Kekec. »Saj nisem nepridiprav — še nikoli nisem bil, pa tudi ne bom. Le name se zanesite, stric Kosobrin, in videli boste, da se Kekec ne zna lagati! In tudi tedaj nisem lagal, ko sem prisegel, da se bom znosil nad Bedancem in mu bom na koncu zasviral pošteno pesemco.«

Kosobrin ga je potrepljal po rami in je dejal: »Saj sem vedel, da si pobič, ki mu ni para... Kekec, samo potrpi sedem dni, kakor sem ti rekel. In potem ti bo dobro. Čez sedem dni pridem in te povedem s seboj, da bo Bedanec še bolj togoten... A zdaj moram domov, ker sem se že predolgo zamudil. Lahko, da pride Bedanec in me pograbi. A jaz se bojim Bedanca, huj, tako bojim... Ostani zdrav, Kekec! Čez sedem dni... čez sedem dni, če ne bo boljšega prej...«

Možiček se je zavrtel; strkljal se je doli po jarku in je kar hipoma izginil med sivim skalovjem. Kekec pa je še vedno sedel tam v jarku in je gledal na ono stran soteske. Pričakoval je, kdaj se prikaže Kosobrin na planotici. In ni čakal dolgo. Kar nenadoma je zapazil možička tam na skali; a kraj možička je stala mala Mena in mu je migala z rokami. »Kekec, hoj, Kekec!« je zaklicala deklica s svojim zvonkim glasom, »kako ti je, Kekec?«

Kekec je vstal in je odvrnil: »Dobro, prav dobro, Menara! Če ne bo hujšega, pa sem zadovoljen. Saj mi ni sile. Včeraj me je Bedanec

pogostil s srnjakovo pečenko. Zato pa sem mu jaz zagodel sovino godbo. S čim me pa danes pogosti, res ne vem. Skoro gotovo bo kaj dobrega. Saj Bedanec ne pozna drugega nego same dobrote... Ali ni res, Menara?«

Mena se je zavzela, da je kar roke sklenila. Hotela je odgovoriti; a Kekec se je že obrnil in je plezal navzgor po jarku. Videl je Kekec, da se je že pričelo večeriti; zato pa je pospešil korake, da pride še pred nočjo domov. Mena in Kosobrin sta gledala za njim, dokler ni izginil tam gori v goščavi. Potem pa sta se obrnila proti domu, in Kosobrin je pripovedoval deklici, kar mu je bil ravnokar Kekec povedal. — »Hm,« je rekel Kosobrin naposled. »Dober je Kekec, resnično dober. Le nikar se ne boj, Menica! Kekec te ne ugrabi, pa četudi mu Bedanec odreže glavo. Le meni verjemi, da se bo Kekec držal pogumno, dokler ga ne privedem semkaj. Pa bosta potem skupaj in mi bosta pasla živinico ter mi pomagala.«

Mali Meni so se zaiskrile oči. Tlesknila je z rokami in se je veselo zasmejala. »O, to bo lepo, stric Kosobrin!« je dejala v svojem velikem veselju. »Morate ga rešiti, stric, morate! In skupaj bova prepevala, da bo veselje vseokrog. Pa kdaj ga privedete, stric?«

»Čez sedem dni, Menica,« je odvrnil Kosobrin in se je namuznil zadovoljno, ko je videl veliko radost na obrazu sirotne deklice. »Samo sedem kratkih dni še počakaj, ker prej mi je nemogoče... O, Kekec je vesel pobič in prevejan kot nihče na svetu. Pa nama bo delal kratek čas, da bo veselje na našem samotnem domu. Res bo prijetno kot nikjer drugje po zagorskem svetu. In smejali se bomo. Dobro se bomo imeli in bomo veseli, samo veseli...«

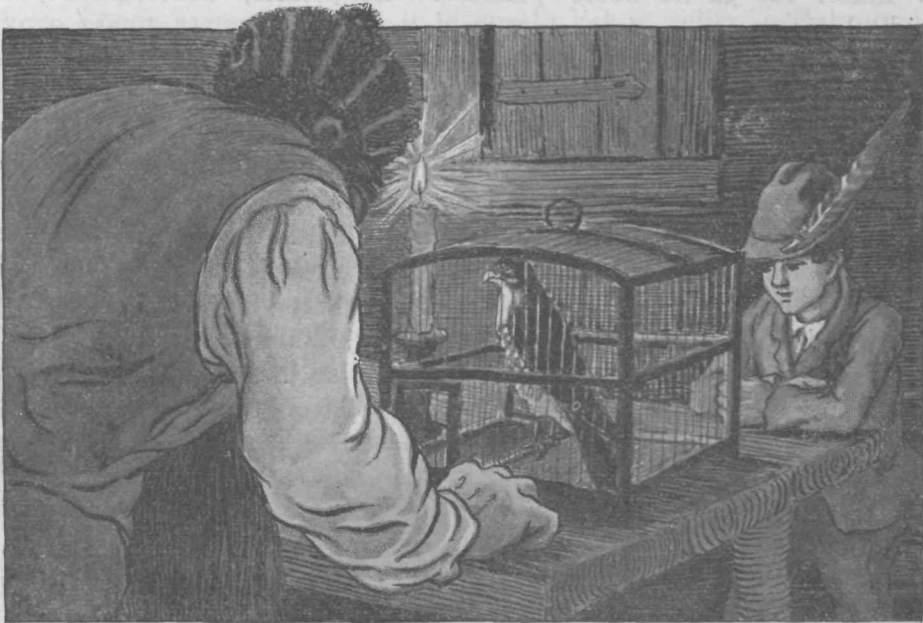
Mena ga je poslušala, in v mladi dušici ji je kar skakala velika radost. Saj se je veselila, da dobi družčino, da se bo lahko igrala s kom in prepevala z njim vesele pesmi. Sama je tu v tej divji samoti in nima nikogar razen strica Kosobrina. Zdaj pa pride Kekec, že čez sedem dni pride — veliko veselje pride, in Mena ne bo nič več sama na zapuščenem Kosobrinovem domku... Pa se je res radostila mala Mena. V svoji radosti je še celo na posteljici zapela veselo pesem. In še preden je zaspala, se je zasmejala, zasmejala potihoma...

A Kosobrin se ni smejal. Tam v kuhinji je sedel ob plapolajočem ognju. V dve gubi se je stisnil Kosobrin in je podprl glavo z obema rokama. Pa je mislil in mislil. Velike skrbi so mu razjedale dušo, in duša mu je bila vsa plašna in boječa. Zaradi Bedanca ga je skrbelo, zaradi Bedanca, ki je že na sledi njegovi skrivni poti. Oj, da najde Bedanec tisto pot! Potem pa je siromašni Kosobrin izgubljen. Saj pozna Bedančevo jezo in tudi njegove pesti pozna. Nesreča bi bila, strašna nesreča... In Kosobrin se je tresel po vsem životu ob misli na tisto nesrečo. Lasje so mu vstajali pokonci in mislil je, samo mislil, kako bi odvrnil od sebe tisto nesrečo. A domislil se ni ničesar. To

pa je grizlo Kosobrina še bolj. Kar stresal se je v svojem silnem strahu in se je prijemal za glavo ter se križal...

Ogenj na ognjišču je že davno ugasnil. A Kosobrin je še vedno razmišljal in se je vedno bolj tresel in se je bal, tako strašno bal...

Brez sove se je vrnil Kekec v Bedančevo kočo, ko se je že nočilo in so se že užigale prve zvezde po širnem, visokem nebu. Koča je bila odprta; a Bedanca še ni bilo nikjer. Kekec je razpihal ogenj na ognjišču in je prižgal lojevko. Sedel je za mizo in je položil glavo nanjo. Čakal je Bedanca in ga je kmalu učakal. Stopil je Bedanec v kočo in je postavil na mizo veliko kletko, kjer je čepel čuden ptič. Sivkaste perutnice je imel ptič in oster, zakrivljen kljun. Kekec ga je gledal radovedno in je mislil v prvem trenutku, da je to mlad orel.

Ugibal je in ugibal, a ni mogel ugeniti, kako je ime temu ptiču. Zato pa je kar vprašal Bedanca: »Stric Bedanec, kako pa se imenuje ta razbojniški ptič? Pa kaj vam hoče ta ptič? Orel ni, pa tudi jastreb ni...«

»To je sokolič,« je odvrnil Bedanec skoro prijazno in je stopil k mizi, a v roki je držal železno, dolgo verižico. »Sokolič je, sokolič. Ulovil sem ga gori v skalovju... Pa veš, zakaj sem ga ulovil? Privezal ga bom na streho, da mi bo odganjal nevšečne sove, ki mi ne dajo ponoči miru. Oj, sove se strašno boje sokoličev. Pa ne bo niti ene več blizu... Ehé, pa jih je le ugnal Bedanec...«

Bedanec se je posmejal. Spretno je zgrabil z levico sokoliča, z desnico pa mu je pritrdil vrvco okrog nog in še zmenil se ni, da

ga je sokolič dvakrat prav pošteno kavsnil z ostrim kljunom. Nato je odšel pred kočo in in je nesel ujetega ptiča s seboj. Po lestvici se je splazil na streho. Ovil je vrvco okrog močnega, železnega droga, da je trdno držala. Potem pa je prišel nazaj in je stopil kraj Kekca, ki se je venomer čudil. Sokolič je zamahnil s krili in se je zagnal, da bi zbežal. Toda priletel je samo do konca strehe, že ga je potegnila vrvca nazaj. Jezno je zavreščal sokolič in se je zagnal še desetkrat, da bi pobegnil. A vrvca je držala dobro in se ni vdala. Sokolič pa je počenil vrh strehe. Žalostno je stisnil glavo med peruti in je miroval.

»He-he, zdaj boste videle, debeloglavke nevšečne!« se je grohotal Bedanec in si je mel roke. »Nagnal vas bo sokolič, da bo veselje... Samo pridite, pa boste videle. Bedanec bo imel zdaj mir pred vami, in nikoli več ga ne boste plašile... Le pridite, debeloglavke, le pridite!«

Še dolgo se je grohotal Bedanec tam zunaj na trati. Kekec pa se je splazil nazaj v kočo. Stisnil se je tam v temen kot in je gledal mračno predse. Saj je vedel, da ga je zdaj prevaralo zadnje upanje. O, tudi živa sova mu zdaj ne pomore nič več, še manj pa skovikanje, ki je z njim tako lepo strašil Bedanca vsak večer. Glej, tam na strehi sedi zdaj sokolič; a sokoliča se bojé vsi ptiči, še najbolj pa sova. In ni je nič več blizu. In tudi posnemati ne more Kekec sove nič več. Zakaj Bedanec bi takoj spoznal, odkod prihaja tisto skovikanje. In Kekcu bi bilo potem gorje, stokrat bolj gorje kakor zdaj...

Vse to je Kekec zdaj spoznal. Zato pa se je stiskal v kot. Ustna so se mu kar tresla, in krčil je pesti, v svoji veliki jezi jih je krčil. —

Modri Tonček.

*Pušico je lepo
Tonček v dar dobil,
da bi varčevati
zlepa se učil.*

*Pušico imel je
dečko še kater,
a uspehov bilo,
žal, ni še nikjer!*

*Saj le za bonbone
rad je vsak dajal
in piškote sladke
rad je kupoval!*

*Ne tako naš Tonček!
Kar dobil je v dar,
vsak drobiž je vrgel
v pušico vsekdar!*

*Maral za bonbone,
za piškote ni,
vedel je: želodček
z njimi se slabi.*

*Ko je Tončku polna
pušica bila
pa jo je izpraznil
prav do dna, do dna!*

*Z novci modri Tonček
veste, kaj stori?
Ves vesel na »Zvonček«
koj se naročil —*

*Vsi, prav vsi hvalili
Tončka so tedaj;
mladi bratec, tudi
kakor on ravnaj!...*

Janko Leban.